

Cauza C-282/07

État belge – SPF Finances

împotriva

Truck Center SA

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de cour d'appel de Liège)

„Libertatea de stabilire – Articolele 52 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 43 CE) și 58 din Tratatul CE (devenit articolul 48 CE) – Libera circulație a capitalurilor – Articolele 73 B și 73 D din Tratatul CE (devenite articolele 56 CE și, respectiv, 58 CE) – Impozitarea persoanelor juridice – Venituri din capital și din bunuri mobile – Reținere la sursă a impozitului – Impozit pe bunuri mobile – Perceperea impozitului pe bunuri mobile pentru dobânzile plătite unor societăți nerezidente – Neperceperea impozitului pentru bunuri mobile pentru dobânzile plătite unor societăți rezidente – Convenție fiscală pentru evitarea dublei impuneri – Restricție – Inexistență”

Sumarul hotărârii

Libera circulație a persoanelor – Libertatea de stabilire – Libera circulație a capitalurilor – Legislație fiscală – Impozit pe profit

[Tratatul CE, art. 52 (devenit, după modificare, art. 43 CE), art. 58 (devenit art. 48 CE), art. 73 B și 73 D (devenite art. 56 CE și, respectiv, art. 58 CE)]

Articolele 52 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 43 CE), 58 din Tratatul CE (devenit articolul 48 CE), 73 B din Tratatul CE și 73 D din Tratatul CE (devenite articolele 56 CE și, respectiv, 58 CE) trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări fiscale a unui stat membru care prevede o reținere la sursă a impozitului pe dobânzile plătite de o societate rezidentă a acestui stat unei societăți beneficiare rezidente a altui stat membru, exonerând totodată de această reținere dobânzile plătite unei societăți beneficiare rezidente a primului stat membru ale cărei venituri sunt impozitate în acest din urmă stat membru cu impozitul pe profit.

Astfel, diferența de tratament instituită printr-o asemenea reglementare fiscală între societățile care beneficiază de venituri de capital, constând în aplicarea unor mecanisme de impozitare diferite după cum societățile au sediul în statul membru în cauză sau într-un alt stat membru, vizează situații care nu sunt comparabile în mod obiectiv. În primul rând, în cazul în care societatea care repartizează dobânzile și societatea beneficiară a acestor dobânzi au sediul în statul membru în cauză, poziția acestuia este diferită de cea pe care o are în cazul în care o societate cu sediul în acest stat plătește dobânzi unei societăți nerezidente, întrucât, în primul caz, statul membru acționează în calitate de stat de reședință al celor două societăți, în timp ce, în al doilea caz, acesta acționează în calitate de stat al sursei dobânzilor. În al doilea rând, plata dobânzilor de către o societate rezidentă unei alte societăți rezidente și plata dobânzilor de către o societate rezidentă unei societăți nerezidente dau naștere unor impozite diferite, care au temeiuri juridice diferite. Astfel, pe de o parte, dobânzile plătite de o societate rezidentă unei alte societăți rezidente sunt impozitate de statul în cauză, întrucât rămân supuse, în ceea ce privește această ultimă societate și asemenea celorlalte venituri ale acesteia, impozitului pe profit. Pe de altă parte, reținerea la sursă a impozitului pe bunuri mobile are loc în temeiul posibilității pe care, potrivit unei convenții de evitare a dublei impuneri, acest stat și celălalt stat membru și-au

recunoscut o reciproc în cadrul repartizării dreptului lor de impozitare. Aceste diferite modalități de percepere a impozitului constituie, așadar, corolarul faptului că societățile beneficiare rezidente și nerezidente sunt supuse unor impozite diferite. În ultimul rând, aceste diferite mecanisme de impozitare reflectă diferența dintre situațiile în care se află aceste societăți în ceea ce privește plata impozitului, societățile rezidente fiind supuse în mod direct controlului administrației fiscale a statului membru în cauză, ceea ce nu se întâmplă în cazul societăților beneficiare nerezidente, întrucât, în privința acestora, plata impozitului necesită sprijinul administrației fiscale a statului în care au sediul.

Mai mult, diferența de tratament care rezultă dintr-o asemenea reglementare fiscală nu creează în mod necesar un avantaj pentru societățile beneficiare rezidente în condițiile în care, pe de o parte, acestea sunt obligate să efectueze plata anticipată a impozitului pe profit, iar, pe de altă parte, nivelul impozitului pe bunuri mobile perceput pentru dobânzile plătite unei societăți nerezidente este net inferior nivelului impozitului pe profit care se aplică veniturilor societăților rezidente beneficiare ale dobânzilor.

În aceste condiții, diferența de tratament menționată nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire în sensul articolului 52 din tratat și nici o restricție privind circulația capitalurilor în sensul articolului 73 B din tratat.

(a se vedea punctele 41-52 și dispozitivul)

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

22 decembrie 2008(*)

„Libertatea de stabilire – Articolele 52 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 43 CE) și 58 din Tratatul CE (devenit articolul 48 CE) – Libera circulație a capitalurilor – Articolele 73 B și 73 D din Tratatul CE (devenite articolele 56 CE și, respectiv, 58 CE) – Impozitarea persoanelor juridice – Venituri din capital și din bunuri mobile – Reținere la sursă a impozitului – Impozit pe bunuri mobile – Perceperea impozitului pe bunuri mobile pentru dobânzile plătite unor societăți nerezidente – Neperceperea impozitului pentru bunuri mobile pentru dobânzile plătite unor societăți rezidente – Convenție fiscală pentru evitarea dublei impuneri – Restricție – Inexistență”

În cauza C-282/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de cour d'appel de Liège (Belgia), prin decizia din 6 iunie 2007, primită de Curte la 13 iunie 2007, în procedura

État belge – SPF Finances

împotriva

Truck Center SA,

CURTEA (Camera a patra),

compus? din domnul K. Lenaerts, pre?edinte de camer?, domnul T. von Danwitz, doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), domnii G. Arestis ?i J. Malenovský, judec?tori,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna K. Sztranc?S?awiczek, administrator,

având în vedere procedura scris? ?i în urma ?edin?ei din 15 mai 2008,

luând în considerare observa?iile prezentate:

- pentru Truck Center SA, de X. Thiebaut ?i X. Pace, avocats;
- pentru guvernul belgian, de doamna C. Pochet ?i de domnul J.-C. Halleux, în calitate de agen?i;
- pentru guvernul francez, de domnul J.?C. Gracia, în calitate de agent;
- pentru guvernul olandez, de doamna C. M. Wissels ?i de domnul Y. de Vries, în calitate de agen?i;
- pentru guvernul portughez, de domnii L. I. Fernandes ?i V. B. Guimarães, în calitate de agen?i;
- pentru guvernul Regatului Unit, de doamna T. Harris, în calitate de agent, asistat? de doamna K. Bacon, barrister;
- pentru Comisia Comunit??ilor Europene, de domnii J.?P. Keppenne ?i R. Lyal, în calitate de agen?i,

dup? ascultarea concluziilor avocatului general în ?edin?a din 18 septembrie 2008,

pronun?? prezenta

Hot?râre

1 Cererea de pronun?are a unei hot?râri preliminare prive?te interpretarea articolelor 73 B ?i 73 D din Tratatul CE (devenite articolele 56 CE ?i, respectiv, 58 CE).

2 Aceast? cerere a fost formulat? în cadrul unui litigiu între État belge, pe de o parte, ?i Truck Center SA (fost? Truck Restaurant Habay, denumit? în continuare „Truck Center”), cu sediul în Belgia, pe de alt? parte, cu privire la impozitarea dobânzilor datorate de aceast? societate, în cursul anilor 1994-1996, pentru un împrumut acordat de SA Wickler Finances (denumit? în continuare „Wickler Finances”), cu sediul în Luxemburg.

Cadrul juridic

3 Potrivit instan?ei de trimitere, dispozi?iile din legisla?ia na?ional? aplicabile ac?iunii principale sunt urm?toarele.

4 Articolul 266 din Codul impozitelor pe venit 1992 (code des impôts sur les revenus 1992) (denumit în continuare „CIR 1992”) prevede:

„Regele poate, în condițiile și în limitele pe care le stabilește, să renunțe în tot sau în parte la perceperea impozitului pe bunuri mobile aferent veniturilor de capital, bunurilor mobile și unor venituri diverse, în măsura în care este vorba despre venituri realizate de beneficiari care pot fi identificați [...]”

5 Articolul 267 din CIR 1992 are următorul cuprins:

„Acordarea sau plata veniturilor, în bani sau în natură, determină exigibilitatea impozitului pe bunuri mobile. Este considerat acordare, printre altele, virarea unui venit într-un cont deschis în favoarea beneficiarului, chiar dacă acest cont este indisponibil, cu condiția ca indisponibilitatea să rezulte dintr-un acord expres sau tacit cu beneficiarul. [...]”

6 Articolele 105-119 din Decretul regal de punere în aplicare a Codului impozitelor pe venit 1992 din 27 august 1993 (arrêté royal d'exécution du code des impôts sur les revenus 1992, denumit în continuare „AR/CIR 1992”) reglementează renunțarea în tot sau în parte la perceperea impozitului pe bunuri mobile (impozit reținut la sursă din veniturile mobile).

7 Articolul 105 punctul 3 litera b) din AR/CIR 1992 prevede că, pentru aplicarea articolelor menționate, prin „investitori profesioniști” se înțelege societățile rezidente.

8 În temeiul articolului 107 alineatul 2 punctul 9 litera c) din AR/CIR 1992, se renunță în totalitate la perceperea impozitului pe bunuri mobile aferent veniturilor din creanțe și împrumuturi ai căror beneficiari sunt identificați ca investitori profesioniști.

9 Convenția dintre Belgia și Luxemburg pentru evitarea dublei impuneri și pentru soluționarea unor aspecte în materia impozitului pe venit și pe avere și Protocolul final referitor la aceasta, semnate la Luxemburg la 17 septembrie 1970 (denumite în continuare „convenția belgiano-luxemburgheză”), stabilesc regulile de repartizare a competenței fiscale între Regatul Belgiei și Marele Ducat al Luxemburgului.

10 Articolul 11 din această convenție prevede următoarele:

„§ 1. Dobânzile care provin dintr-un stat contractant și sunt acordate unui rezident al celuilalt stat contractant sunt impozitate în acest din urmă stat.

§ 2. Totuși, aceste dobânzi pot fi impozitate în statul contractant din care provin și conform legislației acestui stat, însă impozitul astfel calculat nu poate depăși 15 % din cuantumul acestora.

§ 3. Prin derogare de la § 2, dobânzile nu pot fi impozitate în statul contractant din care provin atunci când sunt acordate unei întreprinderi din celălalt stat contractant.

Paragraful precedent nu se aplică atunci când este vorba despre:

1° dobânzi aferente obligațiunilor și altor titluri de credit, cu excepția efectelor de comerț reprezentând creanțe comerciale;

2° dobânzi acordate de o societate rezidentă a unui stat contractant unei societăți rezidente a celuilalt stat contractant care deține direct sau indirect cel puțin 25 % din acțiunile sau din părțile sociale care dau drept de vot în prima societate.”

11 Articolul 23 din conven?ia men?ionat? prevede:

„§ 1. În ceea ce prive?te reziden?ii luxemburghezi, dubla impozitare se evit? în modul urm?tor:

[...]

2° impozitul perceput în Belgia conform prezentei conven?ii:

[...]

b) pentru dobânzile supuse regimului prev?zut la articolul 11 § 2 se scade din impozitul aferent acelor?i venituri perceput în Luxemburg. Suma astfel dedus? nu poate totu?i s? dep??easc? nici partea din impozitul care corespunde propor?ional respectivului venit primit în Belgia, nici suma corespunz?toare impozitului re?inut la surs? în Luxemburg din venituri analoage acordate unor reziden?i belgieni. Respectivul impozit perceput în Belgia se deduce din veniturile impozabile în Luxemburg numai în m?sura în care acesta dep??e?te impozitul re?inut la surs? în Luxemburg din venituri analoage acordate unor reziden?i belgieni.

[...]”

Ac?iunea principal? ?i întrebarea preliminar?

12 La 25 februarie 1992, Wickler Finances, care de?ine 48 % din capitalul Truck Center, a împrumutat acestei societ??i o sum? de 50 de milioane BEF.

13 Din 1994 pân? în 1996, dobânzile aferente acestui împrumut au fost contabilizate f?r? a fi pl?tite ?i nu a fost re?inut niciun impozit pe bunuri mobile.

14 La 11 decembrie 1997, societ??ii Truck Center i?a fost adresat? o notificare de impunere din oficiu cu impozitul pe bunuri mobile la cota de 13,39 % pentru anii 1994 ?i 1995 ?i la cota de 15 % pentru anul 1996.

15 La 17 decembrie 1998, Truck Center a introdus la directorul regional pentru impozite competent o contesta?ie împotriva acestei impuneri din oficiu.

16 Prin decizia din 15 decembrie 2004, acesta din urm? a men?inut principiul impozit?rii dobânzilor cu impozitul pe bunuri mobile.

17 La 15 martie 2005, Truck Center a introdus o ac?iune la tribunal de première instance d’Arlon (Tribunalul de Prim? Instan?? din Arlon).

18 Considerând c?, prin rezervarea beneficiului unei renun??ri la perceperea impozitului pe bunuri mobile numai societ??ilor rezidente în Regatul Belgiei, legisla?ia belgian? era contrar? articolului 56 CE, tribunal de première instance d’Arlon a admis, prin Hot?rârea din 17 mai 2006, ac?iunea introdus? de Truck Center.

19 La 7 iulie 2006, État belge a formulat apel împotriva acestei hot?râri la instan?a de trimitere.

20 În aceste condi?ii, cour d’appel de Liège (Curtea de Apel din Liège) a hot?rât s? suspende judecarea cauzei ?i s? adreseze Cur?ii urm?toarea întrebare preliminar?:

„Articolul 105 punctul 3 litera b) ?i articolul 107 alineatul 2 punctul 9 din AR/CIR 1992, adoptat în temeiul articolului 266 din CIR 1992, coroborate cu articolul 23 din conven?ia belgiano?luxemburghez? [...] încalc? articolul 73 [...] din tratat [...] prin aceea c?, rezervând

renunșarea la impozitul pe bunuri mobile prevăzut la articolul 107 alineatul 2 punctul 9 numai dobânzilor acordate societăților rezidente, acestea au în special, pe de o parte, efectul de a descuraja societățile rezidente să împrumute capitaluri de la societăți stabilite într-un alt stat membru și, pe de altă parte, constituie, pentru societățile stabilite într-un alt stat membru, un obstacol în calea investiției de capitaluri, prin intermediul unor împrumuturi, în societăți care au sediul în Belgia?”

Cu privire la întrebarea preliminară

21 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolele 73 B și 73 D din tratat se opun unei reglementări a unui stat membru care prevede o reținere la sursă a impozitului pe dobânzile plătite de o societate rezidentă a acestui stat unei societăți beneficiare rezidente a altui stat membru, exonerând totodată de această reținere dobânzile plătite unei societăți beneficiare rezidente a primului stat membru.

22 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în lipsa unor măsuri de unificare sau de armonizare comunitară, în special în temeiul articolului 293 a doua liniuță CE, statele membre rămân competente pentru definirea, pe cale convențională sau unilaterală, a criteriilor de repartizare a dreptului lor de impozitare, mai ales în scopul eliminării dublei impunerii (a se vedea Hotărârea din 12 mai 1998, Gilly, C-336/96, Rec., p. I-2793, punctele 24 și 30, Hotărârea din 21 septembrie 1999, Saint-Gobain ZN, C-307/97, Rec., p. I-6161, punctul 57, Hotărârea din 5 iulie 2005, D., C-376/03, Rec., p. I-5821, punctul 52, Hotărârea din 19 ianuarie 2006, Bouanich, C-265/04, Rec., p. I-923, punctul 49, Hotărârea din 7 septembrie 2006, N, C-470/04, Rec., p. I-7409, punctul 44, Hotărârea din 12 decembrie 2006, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, C-374/04, Rec., p. I-11673, punctul 52, precum și Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkavit Internationaal și Denkavit France, C-170/05, Rec., p. I-11949, punctul 43).

23 Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că, în ceea ce privește exercitarea dreptului de impozitare astfel repartizat, statele membre nu pot și nu respectă normele comunitare (a se vedea Hotărârile citate anterior Saint-Gobain ZN, punctul 58, precum și Denkavit Internationaal și Denkavit France, punctul 44). În special, această repartizare a competenței fiscale nu permite statelor membre să instituie o discriminare contrară normelor comunitare (Hotărârile citate anterior Bouanich, punctul 50, precum și Denkavit Internationaal și Denkavit France, punctul 44).

24 În aceste condiții, trebuie să se stabilească dacă o reglementare precum cea în cauză în acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al articolului 73 B din tratat privind libera circulație a capitalurilor sau al articolelor 52 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 43 CE) și 58 din Tratatul CE (devenit articolul 48 CE) privind libertatea de stabilire.

25 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, intră în domeniul de aplicare materială al dispozițiilor referitoare la libertatea de stabilire dispozițiile naționale care se aplică de înderii de către un resortisant al statului membru în cauză, în capitalul unei societăți stabilite într-un alt stat membru, a unei participații care îi permite să exercite o influență certă asupra deciziilor acestei societăți și să îi stabilească astfel activitățile (Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, Rec., p. I-7995, punctul 31, Hotărârea din 13 martie 2007, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, Rep., p. I-2107, punctul 27, și Hotărârea din 6 decembrie 2007, Columbus Container Services, C-298/05, Rep., p. I-10451, punctul 29).

26 În speță, aplicarea articolului 11 alineatul 3 al doilea paragraf punctul 2 din convenția belgiano-luxemburgheză depinde de nivelul participațiilor pe care societatea beneficiară a dobânzilor le deține în cadrul societății care repartizează aceste dobânzi.

27 Astfel, această dispoziție prevede că dobânzile acordate de o societate rezidentă a unui stat contractant unei societăți rezidente a celui alt stat contractant care deține direct sau indirect cel puțin 25 % din acțiunile sau din părțile sociale care dau drept de vot în prima societate pot fi impozitate în statul contractant din care provin.

28 Pe de altă parte, din decizia de trimitere rezultă că Wickler Finances deține 48 % din capitalul Truck Center.

29 Un astfel de nivel al participațiilor este, în principiu, de natură să confere societății Wickler Finances o influență certă asupra deciziilor și a activităților Truck Center.

30 Prin urmare, reglementarea menționată trebuie analizată în raport cu articolele 52 și 58 din tratat.

31 Libertatea de stabilire, pe care articolul 52 din tratat o recunoaște resortisanților comunitari și care presupune pentru aceștia accesul la activități independente și exercitarea acestora, precum și constituirea și administrarea întreprinderilor în aceleași condiții ca cele definite de legislația statului membru de stabilire pentru propriii resortisanți, include, potrivit prevederilor articolului 58 din tratat, pentru societățile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și având sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Comunității Europene, dreptul de a desfășura activitatea în statul membru respectiv prin intermediul unei filiale, al unei sucursale sau al unei agenții (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 1998, ICI, C-264/96, Rec., p. I-4695, punctul 20, precum și Hotărârile citate anterior Saint-Gobain ZN, punctul 35, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, punctul 41, Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, punctul 42, precum și Denkvit Internationaal și Denkvit France, punctul 20).

32 În ceea ce privește societățile, trebuie să se arate că sediul acestora în sensul articolului 58 din tratat servește, la fel ca și cetățenia persoanelor fizice, la determinarea legăturii acestora cu ordinea juridică a unui stat membru. A admite că statul membru de reședință poate să aplice în mod liber un tratament diferit numai pentru simplul fapt că sediul unei societăți este situat într-un alt stat membru ar lipsi articolul 52 din tratat de conținutul său. Libertatea de stabilire urmărește astfel să garanteze beneficiul tratamentului național în statul membru gazd prin interzicerea oricărei discriminări întemeiate pe locul sediului societăților (a se vedea Hotărârile citate anterior Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation, punctul 43, Denkvit Internationaal și Denkvit France, punctul 22, și Hotărârea din 26 iunie 2008, Burda, C-284/06, Rep., p. I-4571, punctul 77).

33 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, trebuie considerate restricții privind libertatea de stabilire toate măsurile care interzic, împiedică sau fac mai puțin atractivă exercitarea acestei libertăți (a se vedea Hotărârea din 30 noiembrie 1995, Gebhard, C-55/94, Rec., p. I-4165, punctul 37, Hotărârea din 5 octombrie 2004, CaixaBank France, C-442/02, Rec., p. I-8961, punctul 11, și Hotărârea Columbus Container Services, citată anterior, punctul 34).

34 În speță, din reglementarea în cauză în acțiunea principală rezultă că modalitățile de percepere a impozitului variază în funcție de locul sediului societății beneficiare a dobânzilor.

35 Astfel, în temeiul acestei reglementări, impozitul pe bunuri mobile este perceput pentru dobânzile plătite unei societăți beneficiare nerezidente, în condițiile în care acesta nu este perceput pentru dobânzile plătite unei societăți beneficiare rezidente, care sunt impozitate, dacă este cazul, cu impozitul pe profit pe care îl datorează această din urmă societate.

36 Cu toate acestea, pentru a stabili dac? o diferen?? de tratament fiscal este discriminatorie, trebuie s? se verifice dac?, în privin?a m?surii na?ionale în cauz?, societ??ile vizate se afl? în situa?ii comparabile în mod obiectiv (Hot?rârea *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, citat? anterior, punctul 46).

37 Potrivit unei jurispruden?e constante, o discriminare const? în aplicarea unor norme diferite unor situa?ii comparabile sau în aplicarea aceleia?i norme unor situa?ii diferite (a se vedea Hot?rârea din 14 februarie 1995, *Schumacker*, C?279/93, Rec., p. I?225, punctul 30, Hot?rârea din 11 august 1995, *Wielockx*, C?80/94, Rec., p. I?2493, punctul 17, ?i Hot?rârea *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, citat? anterior, punctul 46).

38 Or, în materia impozitelor directe, situa?ia reziden?ilor ?i cea a nereziden?ilor nu sunt, ca regul? general?, comparabile (Hot?rârile citate anterior *Schumacker*, punctul 31, ?i *Wielockx*, punctul 18).

39 Prin urmare, o diferen?? de tratament între contribuabilii reziden?i ?i contribuabilii nereziden?i nu poate fi considerat?, ca atare, discriminare în sensul tratatului (a se vedea Hot?rârile citate anterior *Wielockx*, punctul 19, precum ?i *Denkavit Internationaal ?i Denkavit France*, punctul 24).

40 Trebuie, a?adar, s? se examineze dac? aceasta este situa?ia în ac?iunea principal?.

41 În aceast? privin??, trebuie s? se constate c? diferen?a de tratament instituit? prin reglementarea fiscal? în cauz? în ac?iunea principal? între societ??ile care beneficiaz? de venituri de capital, constând în aplicarea unor mecanisme de impozitare diferite dup? cum societ??ile au sediul în Belgia sau într?un alt stat membru, vizeaz? situa?ii care nu sunt comparabile în mod obiectiv.

42 Astfel, în primul rând, în cazul în care societatea care repartizeaz? dobânzile ?i societatea beneficiar? a acestor dobânzi au sediul în Belgia, pozi?ia État belge este diferit? de cea pe care o are în cazul în care o societate cu sediul în acest stat pl?te?te dobânzi unei societ??i nerezidente, întrucât, în primul caz, État belge ac?ioneaz? în calitate de stat de re?edin?? al celor dou? societ??i, în timp ce în al doilea caz acesta ac?ioneaz? în calitate de stat al sursei dobânzilor.

43 În al doilea rând, plata dobânzilor de c?tre o societate rezident? unei alte societ??i rezidente ?i plata dobânzilor de c?tre o societate rezident? unei societ??i nerezidente dau na?tere unor impozite diferite, care au temeiuri juridice diferite.

44 Astfel, pe de o parte, de?i este adev?rat c? impozitul pe bunuri mobile nu se percepe pentru dobânzile pl?tite de o societate rezident? unei alte societ??i rezidente, nu este mai pu?in adev?rat c?, potrivit dispozi?iilor CIR 1992, aceste dobânzi sunt impozitate de État belge, întrucât r?mân supuse, în ceea ce prive?te aceast? ultim? societate ?i asemenea celorlalte venituri ale acesteia, impozitului pe profit.

45 Pe de alt? parte, État belge re?ine la surs? impozitul pe bunuri mobile aferent dobânzilor pl?tite de o societate rezident? unei societ??i nerezidente în temeiul posibilit??ii pe care, potrivit conven?iei belgiano?luxemburghize, acest stat ?i Marele Ducat al Luxemburgului ?i?au recunoscut?o reciproc în cadrul repartiz?rii dreptului lor de impozitare.

46 Aceste diferite modalit??i de percepere a impozitului constituie, a?adar, corolarul faptului c? societ??ile beneficiare rezidente ?i nerezidente sunt supuse unor impozite diferite.

47 În ultimul rând, aceste diferite mecanisme de impozitare reflect? diferen?a dintre situa?iile în

care se află aceste societăți în ceea ce privește plata impozitului.

48 Astfel, deși societățile beneficiare rezidente sunt supuse în mod direct controlului administrației fiscale belgiene, care poate asigura executarea silită a obligației de plată a impozitului, situația societăților beneficiare nerezidente este diferită, întrucât, în privința acestora, plata impozitului necesită sprijinul administrației fiscale a statului în care au sediul.

49 Mai mult, pe lângă faptul că privește situații care nu sunt comparabile în mod obiectiv, diferența de tratament care rezultă din reglementarea fiscală în cauză în acțiunea principală nu creează în mod necesar un avantaj pentru societățile beneficiare rezidente în condițiile în care, pe de o parte, astfel cum a arătat guvernul belgian în cursul ședinței, acestea sunt obligate să efectueze plata anticipată a impozitului pe profit, iar, pe de altă parte, nivelul impozitului pe bunuri mobile perceput pentru dobânzile plătite unei societăți nerezidente este net inferior nivelului impozitului pe profit care se aplică veniturilor societăților rezidente beneficiare ale dobânzilor.

50 În aceste condiții, diferența de tratament menționată nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire în sensul articolului 52 din tratat.

51 Referitor la existența unei restricții privind circulația capitalurilor în sensul articolului 73 B din tratat, este suficient să se constate că, și în ceea ce privește dispozițiile din tratat referitoare la libera circulație a capitalurilor, rămâne valabilă concluzia de la punctul precedent din prezenta hotărâre (Hotărârea din 12 decembrie 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, Rec., p. I-11753, punctul 60, și Hotărârea *Columbus Container Services*, citată anterior, punctul 56).

52 Prin urmare, având în vedere ansamblul considerațiilor care preced, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 52, 58, 73 B și 73 D din tratat trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări fiscale a unui stat membru precum cea în cauză în acțiunea principală, care prevede o reținere la sursă a impozitului pe dobânzile plătite de o societate rezidentă a acestui stat unei societăți beneficiare rezidente a altui stat membru, exonerând totodată de această reținere dobânzile plătite unei societăți beneficiare rezidente a primului stat membru ale cărei venituri sunt impozitate în acest din urmă stat membru cu impozitul pe profit.

Cu privire la cheltuielile de judecată

53 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolele 52 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 43 CE), 58 din Tratatul CE (devenit articolul 48 CE), 73 B din Tratatul CE și 73 D din Tratatul CE (devenite articolele 56 CE și, respectiv, 58 CE) trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări fiscale a unui stat membru precum cea în cauză în acțiunea principală, care prevede o reținere la sursă a impozitului pe dobânzile plătite de o societate rezidentă a acestui stat unei societăți beneficiare rezidente a altui stat membru, exonerând totodată de această reținere dobânzile plătite unei societăți beneficiare rezidente a primului stat membru ale cărei venituri sunt impozitate în acest din urmă stat membru cu impozitul pe profit.

Semnături

* Limba de procedură: franceză.